

EIR

Mens europæerne tilslutter sig AIIB: Kina spørger Washington: Hvad venter I på?

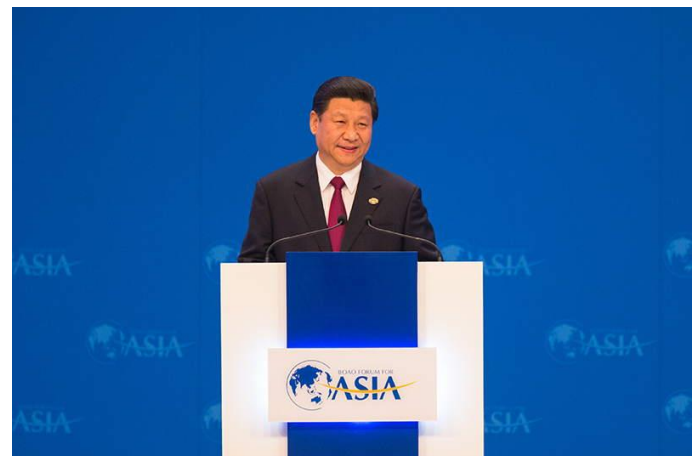
Af Nancy Spannaus

21. mrs. 2015 – Det globale skift hen imod en ny, økonomisk verdensorden baseret på opbygning af fysisk økonomi, ikke finansbobler, gjorde slående fremskridt i sidste uge, da først Storbritannien og dernæst fem andre europæiske nationer anmodede om at blive grundlæggende medlemmer af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som Kina har taget initiativ til. I skrivende stund har 34 nationer anmodet om at blive en del af institutionen, som kineserne har erklæret vil blive kapitaliseret på et niveau, der ligger på 100 mia. dollar, og er helliget finansiering af store infrastrukturprojekter i Asien og andetsteds. Sidste frist for at søge optagelse som grundlæggende medlem er 31. marts. (Se brev til Regeringen).

Disse dramatiske skridt blev taget i sammenhæng med LaRouche-bevægelsens globale mobilisering omkring en appel, der opfordrer de transatlantiske lande til at gå med i BRIKS-AIIB-processen, og konfronteret med sabotage fra Obamaregeringen.

I kombination med de nye institutioner, der etableres af BRIKS-nationerne, lover AIIB at være en betydningsfuld kilde til langfristet kredit til lav rente for nationer, der grundlæggende set er blevet sortlistet af IMF og

Verdensbanken. Fra det tidspunkt, hvor den kinesiske præsident Xi Jinping foreslog dette i efteråret 2013, har han understreget bankens ikke-ekskluderende natur og søgt partnere uden for, såvel som inden for Asien.

Den kinesiske præsident Xi Jinping holdt åbningstalen på Boao Forum for Asien 2015. En video med hele talen og engelsk simultantolk kan ses her: <http://english.cntv.cn/2015/03/28/VIDE1427511603361436.shtml>

På det årlige Boao Forum for Asien den 26.-27. marts forventes Xi, iflg. *Xinhua*, at etablere »en detaljeret liste over store infrastrukturprojekter inden for jernbaner, veje, energi, informationsteknologi og industriparker i de kommende år. Antallet af disse store infrastrukturprojekter kunne nå op på hundreder og vil være spredt over Kasakhstan, Kirgisistan, Tadsjikistan, Pakistan og Kinas øvrige nabolande«. Kinas vestlige provins »Xinjiang, der ligger i centrum af Asien, er porten til Silkevejen og vil spille en integreret rolle i de kinesisk-europæiske udvekslinger«.

I kølvandet på bølgen af europæiske anmodninger om optagelse gik Kinas officielle nyhedsagentur *Xinhua* lige til sagen: Under overskriften »Nå, Washington, hvad venter I på?« begyndte agenturets telegram således: »Velkommen Tyskland! Velkommen Frankrig! Velkommen Italien! På trods af et genstridigt og kynisk Washington besluttede de tre, ledende europæiske magter tirsdag at tilslutte sig AIIB, der har hovedkvarter i Beijing.«

Xinhua skrev, at dette sender »et klart signal til hele verden, og især til USA, der forsøger at sammensmede en anti-AIIB-front blandt sine allierede«, og bemærkede, at de eurolande, der tilslutter sig, demonstrerer »et internationalt samfund, bundet sammen af gensidig afhængighed og win-win-samarbejde, snarere end selvoptaget tilfredsstillelse«, mens den amerikanske holdning med »'AIIB's rønbær er sure' får Amerika til at virke isoleret og hyklerisk«.

Fokus på udvikling

Fra begyndelsen har den kinesiske regering insisteret, at hensigten med AIIB er at samarbejde med de internationale finansinstitutioners udviklingsbanker, ikke erstatte dem. Der vil, skrev *Xinhua* den 20. marts, trods alt »iflg. statistikkerne være behov for investeringer til omkring 8 billion dollar i det hurtigt voksende asiatiske Stillehavsområde for at forbedre områdets infrastruktur. Det er imidlertid åbenlyst, at Verdensbanken og den Asiatiske Udviklingsbank (ADB) ikke let ville kunne dække manglen.«

Præsidenterne for både Verdensbanken og den Asiatiske Udviklingsbank har forsigtigt budt den nye institution velkommen, alt imens mange topfigurer i finansverdenen – som den amerikanske finansminister Jack Lew eksemplificerer – har sværtet idéen som et tegn på, at Kina er fornærmet over ikke at have fået mere at skulle have sagt i IMF og Verdensbanken, samt for at mangle de eksisterende institutioners høje standarder.

Som mange tredje verdenslande ville kunne attestere, så har disse »høje standarder« haft et overvejende resultat: ingen kredit til infrastruktur. Denne kreditmangel dræber.

AIIB er først og fremmest rettet mod at udstede kredit til infrastruktur. I et nyhedsbrev fra *Asia First* fra 19. marts forklarede Kinas vicefinansminister Shi Yaobin, at AIIB ikke vil blive en konkurrent til Verdensbanken, og heller ikke til den Asiatiske Udviklingsbank, fordi AIIB vil fokusere på genopbygning af infrastruktur, og ikke på reduktion af fattigdom.

På CCTC's program »Dialogue« den 19. marts forklarede gæsten Victor Gao Zhikai, at »Verdensbankens oprindelige fokus var lettelse af fattigdom«, hvorimod AIIB er helliget forbindelsesmulighed og infrastruktur, der vil hæve levestandarden. Som Lyndon LaRouche altid har understreget, så er enhver idé om at eliminere fattigdom uden at hæve økonomiens videnskabelige platform, gennem infrastruktur, et falskneri – og det har Verdensbankens programmer vist.

Det europæiske skift

Frem til den 12. marts havde 27 nationer meldt sig som grundlæggende medlemmer af AIIB, inkl. kraftcentret Indien, USA's allierede Fillippinerne og mange andre syd- og centralasiatiske lande. Så indtrådte der et betydningsfuldt skift: Storbritannien meddelte, at det anmodede om optagelse.

Medierapporteringer er enige om, at den »nære allierede« Storbritannien ikke gav Washington noget forvarsel om sin beslutning, som alle erkender, gik direkte imod Washingtons ønsker. En talsmand for Obamaregeringen, der ikke var spor afslappet, fortalte omgående *Financial Times*, at beslutningen blev truffet »i bogstavelig forstand uden nogen konsultation med USA. Vi er varsomme med en trend med konstant forekommenhed over for Kina, som ikke er den bedste måde at behandle en fremvoksende magt.«

I løbet af de næste dage meddelte Frankrig, Tyskland og Italien alle, at de også ville ansøge om at blive grundlæggende medlemmer. De udstedte en fælles erklæring om beslutningen, som inkluderede meddelelsen om, at de ville arbejde for at sikre, at den nye institution »følger de bedste standarder og praksisser mht. styrelse, sikkerhed, gæld og prokurapolitik«. Den tyske meddelelse kom den 17. marts ved en pressekonference, som den tyske finansminister Wolfgang Schäuble holdt med den besøgende kinesiske vicepremierminister Ma Kai.

Efterfølgende erklærede Schweiz og Luxembourg, at de også havde til hensigt at ansøge. Og iflg. kinesisk presse og pressen i deres egne nationer er beslutninger til fordel for tilslutning umiddelbart forestående for Sydkorea og Australien. Der har endda været offentlig tale om at tage dette skridt i Japan, der sammen med USA har været en ledende kritiker af det kinesiske initiativ.

Som Helga Zepp-LaRouche påpegede i sin artikel i *EIR* fra 20. marts¹, så ligger det attraktive i AIIB for de europæiske nationer i det faktum, at det aktuelle transatlantiske finanssystem er totalt bankerot og ikke kan yde kredit til realøkonomiske investeringer. Hvad enten sådanne nationer som Storbritannien har til hensigt at sabotere banken indefra eller ej, så responderer de således til den kendsgerning, at det nye system, som Kina etablerer, kunne tilbyde en vej til økonomisk overlevelse.

Man bør heller ikke ignorere kontrasten mellem synspunktet hos AIIB, som disse europæiske nationer er i færd med at tilslutte sig, og så Den europæiske Unions morderiske politik mod Grækenland, blandt andre.

¹ Verdensordenen under opbrud: Kaos, eller nyt paradigme? <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5735>

Spørgsmålet om den overordnede, økonomiske politik – kredit efter Hamiltons principper vs. økonomi og spekulation efter Schachts principper – er ikke blevet afgjort i de europæiske nationer, såsom Tyskland.

Obama angribes

Angrebene på den fuskende, inkompetente og farlige narcissist Barack Obama har været imponerende. Den 20. marts helligede *New York Times* en lederartikel (»USA's allierede, lokket af Kinas bank«) et angreb på Obama for at fejlhåndtere spørgsmålet og for ikke »at have en sammenhængende plan« for håndteringen af banken.

Andre medier er kommet med lignende kritik, inkl. ved at citere fremtrædende, internationale finansfigurer, såsom tidligere chef for Verdensbanken Robert Zoellick. Nogle eksempler:

* »Diplomatisk katastrofe: Obama ydmyget af allieredes hast med at gå med i Kinas nye bank«. I *Washington Times* fra 18. marts skriver David R. Sands, at »kampen mellem stærke viljer i Beijing og Washington over en udviklingsbank for Asien, sponsoreret af Kina, er ved at blive til et nederlag, og Obamaregeringen befinder sig nu isoleret og ydmyget ... «

* »En indflydelsesrig stemme [Zoellick] angriber amerikansk håndtering af ny Kina-ledet infrastrukturbank.« I et indlæg i *Wall Street Journals ChinaRealTime* den 19. marts, fremstiller skribenten Ying Ma Zoellicks, amerikanske handelsrepræsentanters og viceudenrigsminister i George Bush' regerings kritikpunkter.

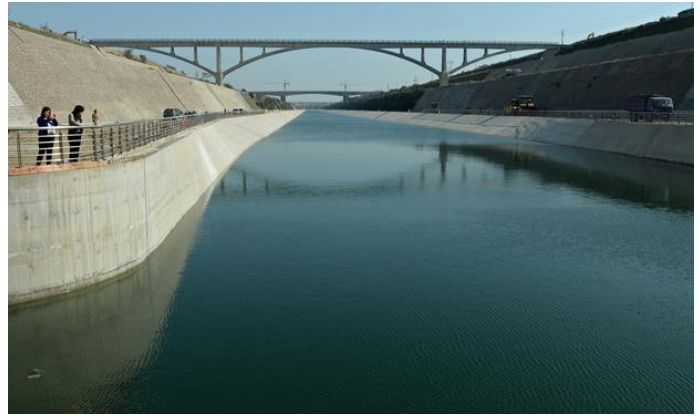
Obamas fremgangsmåde er »fejlagtig både mht. politik og udførelse«. Zoellick mener, at USA burde have set AIIB som en »mulighed« for at lægge pres på Kina mht. amerikanske mål, såsom antikorruption og spørgsmål om styrelse.« »Hvis jeg havde været ansat i Verdensbanken, ville jeg have forsøgt at acceptere AIIB som en partner', sagde Zoellick«. Om Obamas dårlige »udførelse« af politikken skrev skribenten Ying Ma, at USA ikke havde tilbudt nationerne noget alternativ til at sky AIIB. Zoellick sagde, »Efter at Obamaregeringen pressede allierede og partnere til ikke at gå med, syntes den at have tabt bolden ... «

* »Kina langer ud efter USA med europæernes opbakning til asiatisk bank.« I *Washington Post* den 19. marts rapporterer Simon Denyer om »det betydelige, diplomatiske tilbageslag for USA«, med »europæernes beslutning om at bryde ud af Washingtons geledder« over spørgsmålet om AIIB. Tre personer kom med specifikke kritikpunkter.

David Sedney, tidl. embedsmand i Udenrigsministeriet: »Regeringen har begået en stor fejl. Ikke blot vores afvisning af at gå med i banken, men også presset på vore allierede for ikke at gå med, var meget kortsynet ... Og projektet vil tydeligvis skride frem, hvad enten vi kan lide det eller ej ... «

Thomas Wright fra Brookings Institution skrev, at den amerikanske politik omkring AIIB har været »forvirret og selvmodsigende«.

Paul Haenle, direktør for Carnegie-Tsinghua Centret i Beijing, sagde, at Obamaregeringen har »spillet det me

Del af en kanal i SNWDP's centrale rute nær Beijing i Hebei-provinsen.

-get dårligt ... Vi vil komme ud af det her som usikre og svage ... «

Det kinesiske tilbud

Det var tilbage i 1983, at LaRouche, der dengang arbejdede intenst for at samle en international alliance af nationer for global, økonomisk udvikling, pegede på Det asiatiske Stillehavsområde som centret for vækst i verden i det kommende århundrede. Hjørnestenene i denne plan var fem store infrastrukturprojekter – Krakanalen i Thailand, Det kinesiske syd-nord Vandomdirigeringsprojekt (SNWDP), en sekundær Panamakanal i Nicaragua, Mekongbækken-projektet (Kina, Myanmar, Thailand, Laos PDR, Cambodja, Vietnam) og vandudviklingsprojekter i Indien.

I de forløbne tre årtier har store eurasiske magter gennemgået en udvikling, hvor de har afvist den monetaristiske kurs, der har resulteret i gentagne finanskriser og en ødelagt verdensøkonomi, for i stedet at vedtage principperne for fysisk økonomisk vækst, som LaRouche og hans bevægelse har kæmpet for. Kinesiske investorer er aktivt involveret i undersøgelser eller finansiering af tre af disse projekter, og en stor del af SNWDP er fuldført.

Tilbage bliver spørgsmålet, hvor befinder Vesten sig, især USA? Som *Xinhua* skrev den 20. marts: »Det er på høje tid, at de, der stadig svæver rundt uden for den nyfødte, internationale institution, kommer med om bord, så de kan dele deres værdifulde erfaringer og bidrage i fællesskab til Asiens økonomiske vækst og til en bæredygtig udvikling af verdensøkonomien som helhed.«

Titelfoto: Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble meddelte den 17. marts, at Tyskland, sammen med Frankrig og Italien, ville blive grundlæggende medlem af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank.

Se også: Schiller Institut sender åbent brev til regering og Folketinget: Danmark skal gå med i AIIB <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5791>

Denne artikel bragtes første gang i Executive Intelligence Review (EIR), 27. marts 2015. Artiklen har ikke tidligere været oversat til dansk.